
Kötő Áron

OSZTÁLY

Szereplők

TANÁRNŐ
SZERELMES DIÁK
DIÁKLÁNY
HARCIAI DIÁK
ÖNGYILKOS KATONA
KISFIÚ
VÖRÖSRUHÁS
ELLENSÉG
I. BÉKEFENNTARTÓ
II. BÉKEFENNTARTÓ

(Tanterem padokkal és katedrával. Hátul lyukasan bedeszkázott ablak és szekrény. Oldalt ajtó. Bombadőrej, lövedékek becsapódása remegteti a berendezést. A tanulók a padok alá húzódtak, a tanárnő a katedránál ül és kötöget.)

HARCIAI DIÁK *(izgatottan)* Meddig kell itt ücsörögnünk?

TANÁRNŐ *(haláli nyugalommal)* Amíg el nem áll a bombázás.

SZERELMES DIÁK Lehet, soha nem fog már befejeződni.

TANÁRNŐ Lehet.

DIÁKLÁNY Én úgy félek! *(Hozzábújik a fiúhoz.)*

SZERELMES DIÁK *(szorosan öleli a lányt)* Én meg olyan boldog vagyok! Ha most robbanna fel velünk egy bomba, akkor elmondhatnám, hogy boldogan...

DIÁKLÁNY *(rémülten közbevág)* Ne mondj ilyeneket... Már nem mondhatnád el... *(Sírva)* Már nem mondhatnád el...

HARCIAI DIÁK Ne rinyáljatok már annyit! Anyámasszony katonái! Én ezt nem bírom tovább! Ott kéne lennünk kint a harctéren mind, kezünkben fegyverrel, s kaszabolni a rohadtakat!

TANÁRNŐ *(higgadtan)* Már túl sokan haltunk meg. Valakinek élni is kell.

HARCIAΣ DIÁK De ha mindnyáján kimegyünk, és pusztán hazafiságból lövünk egy-egy gazfickót, akkor biztos, hogy elfognak! Nem lenne, ki bombázzon minket! Probléma megoldva!

TANÁRNŐ Nem ilyen egyszerű. Sokan úgy gondolkoztak, mint te, és soha nem tértek vissza.

HARCIAΣ DIÁK Lehet, hogy nem elegend!

DIÁKLÁNY Amióta megszülettünk, mind ez zajlik. Sőt, azelőtt sem volt más. Nézz körül, hányan vagyunk! Harmincan voltunk, és már csak hárman maradtunk. Hárman! Akit nem fegyverrel a kezében ragadt el a háború, azt az utcán vagy az otthonában terítette le egy eltévedt golyó.

HARCIAΣ DIÁK Háborúban nincs eltévedt golyó! Azokat a golyókat nekik szánták! Meg nekünk! Vissza kell vágnunk!

DIÁKLÁNY Ezért nem lesz soha vége, mert mindig valaki visszavág! Már ki szeretnék menni egyszer úgy az utcára, hogy csak a madarak csicseregésére figyeljek, vagy a naplementére, nem pedig arra, hogy mikor lépek aknára, vagy mikor talál el egy repesz.

SZERELMES DIÁK *(kedvesen)* Ne félj, majd én megvédelek! Ha egy golyó el akarna találni, akkor is boldogan ugrnék eléd, hogy belém fúródjon, és széles mosollyal az arcomon lehelném ki...

DIÁKLÁNY *(közbevág)* Fejezd már be! *(Közelgő bomba füttyölése hallatszik.)*

TANÁRNŐ Gyerekek, lebukni! *(Hatalmas robbanás hallatszik, mintha nagyon közel csapódott volna be.)*

SZERELMES DIÁK A tanárnő nem fél?! Bújjon fedezékbe!

TANÁRNŐ Nekem már nem ártanak a bombák. Férfjemet, fiamat elveszítettem. Számomra a halál megváltás lenne. De nem lesz. Megértettem, a sors azért hagyott itt, hogy élő emlékműve legyek egy letűnt világnak, amelyben még képesek voltunk normálisan létezni. Valahogy békében... Normálisan... Emberként...

HARCIAΣ DIÁK Miért?! Én nem vagyok talán ember és nem vagyok normális, mert küzdeni akarok, nehogy elpusztítsanak?! Mert, ha nem küzdök az életemért, a népemért, a hazámért, akkor a teljes megsemmisülés vár ránk! Nem akarok többé itt lapulni a pad alatt, mint egy gyáva nyúl! *(Mászna kifelé.)*

DIÁKLÁNY *(lefogja)* Nyughass már! Igaza van a tanárnőnek. Tele van a temető olyan értelmetlen hősökkel, mint te! Vagonokra rakják, és a tengerbe vetik őket, mert nincs hely a temetőkben, még a játszótérekben is temetőket csináltak, és már azok is megteltek! Ha egymásra raknák

azt a sok tetemet, magasabb lenne, mint a Csimborasszó vagy mint a Csomolungma...

SZERELMES DIÁK (*közbevág*) Én annak a hegynek a tetején is szeretnék...

DIÁKLÁNY Tudom... (*Megöleli a fiút, mint egy kisgyereket*) Csak azt szerettem volna mondani, hogy jó lenne, ha így hárman megérnénk az érettségit. Egy hónap, nem a világ. Aztán meg... Élve szerintem is többet érünk, mint holtan. Ezért kérek, maradj velünk... Még egy hónapig... Az érettségiig.

SZERELMES DIÁK Én biztosan veled maradok...

DIÁKLÁNY (*mintha meg sem hallotta volna*) Aztán azt tehetsz, amit akarsz... De hátha...

SZERELMES DIÁK Figyeljete csak!

HARCIA DIÁK Mi van?!

SZERELMES DIÁK Hallgassátok csak!

HARCIA DIÁK Én nem hallok semmit!

SZERELMES DIÁK Éppen ez az... Csend lett!

DIÁKLÁNY Nem bombáznak!

SZERELMES DIÁK (*kimászik a pad alól, odarohan az ablakhoz, és kiles a deszkák között*) És nem is lönek!

HARCIA DIÁK (*ő is odamegy az ablakhoz, és kibámul*) Biztosan elbújtak a nyavalyások!

DIÁKLÁNY Lehet, hogy tűzszünetet kötöttek!

SZERELMES DIÁK Rég nem kötöttek tűzszünetet... Már ideje volt!

TANÁRNŐ (*leteszi a kötést*) Akkor folytathatjuk az órát! Mindenki üljön a helyére! (*Ironikusan*) Mindenki... aki még megmaradt.

SZERELMES DIÁK Vegyük elő a történelemlétkönyvet?

DIÁKLÁNY Miért, mi más?! Tanulhatunk egyebet?

HARCIA DIÁK (*gépiesen, mint aki már bemagolta*) Hazafiságunk szent táptalaja a történelem. Minden más tantárgy csak kételyeket ébresztene abban a diákban, akit a harcra készítene fel. Kétellyel a szívünkben nem vonulhatunk ki a harctérre! Az olyan, mintha az ellenség fegyverének a csövét egyenest a halántékunkhoz nyomnánk! Nem rohanhatunk csak úgy a vesztünkbe!

DIÁKLÁNY Dehogynem! Kimossák az agyunkat, hogy dúvadként koncoljunk fel másokat, és ne érdekeljen, hogy minket is felkoncolhatnak!

HARCIA DIÁK Vigyázz a szádra! Ha nem ismernék óvodás korod óta, még azt is feltételezhetném, hogy az ellenségnek dolgozol! És tudod, hogy mi jár az árulóknak!

TANÁRNŐ (*először emeli fel a bangját*) Fejezzétek be! Legalább ti ne esetek egymásnak! Ha már csak történelmet lehet tanítani, akkor azt fogom oktatni. Mint eddig. De mostantól objektíven. Elfogulatlanul... Hogy ne marakodjatok, mint a kutyák... (*Megszakítva mondanivalóját, idegesen néz körbe*) Menj, légy szíves, az ablakhoz, és nézd meg, nincs-e kint valaki.

SZERELMES DIÁK (*kiles az ablakon*) Nincs. Miért?

TANÁRNŐ Nehogy hallgatózzanak. Nekem már mindegy, de nektek még bajotok származhatna belőle.

HARCIA DIÁK (*gyanakvóan*) Mit akar ezzel?!

SZERELMES DIÁK Szokatlan!

HARCIA DIÁK Mi szokatlan?!

SZERELMES DIÁK Ez a némaság... (*Ábrándosan*) Se puskaropogás, se ágyúdörej... Még a folyón túl is békesség honol.

HARCIA DIÁK A folyón túl?! Azok az ellenségeink! Biztosan készülnek valamire. Csak altatnak, hogy aztán lecsaphassanak!

DIÁKLÁNY Miért? Szerinted ők nem emberek? Csupán gyilkoló gépek, akik nem vágnak egy kis csendre, nyugalomra, a virágok illatára, patakcsobogásra... szerelemre?... (*Komorán*) Az életre...

SZERELMES DIÁK Menjünk ki, ússzunk egyet!

DIÁKLÁNY Megbolondultál?! Tele van aknákkal... Meg tetemekkel...

HARCIA DIÁK (*kikelve magából*) A folyó szent hely, amelyet honfitársaink vére festett vörösre. Ne merészed megszentelteleníteni!

TANÁRNŐ Tarthatnánk végre órát?! (*A szerelmes diákhoz*) Légy szíves, foglalj helyet... Köszönöm. Akkor visszamennék a kezdetek kezdetére...

HARCIA DIÁK (*közbeveg*) Amikor még a folyón túli rész is a miénk volt. De a gazok elvették tőlünk!

TANÁRNŐ Nem biztos. Ők határozottan állítják, hogy a folyón túli rész az övék volt. Sőt, a folyón innen is az övék volt.

HARCIA DIÁK Ahol most vagyunk? Kik állítják ezt?!

TANÁRNŐ A folyón túliak.

HARCIA DIÁK Az lehetetlen, hogy az övék lett volna! Ez őseink földje, ahol nagyapáink nagyapái születtek, és védték rendületlenül évszázadokon át!

TANÁRNŐ Pedig a folyón túli iskolákban ezt tanítják.

HARCIA DIÁK Akkor hazudnak! Persze hogy hazudnak! Csak azért állítják, hogy még elvakultabbá tegyék azt a nemzedéket, amely majd a

gyűlölettől fűtve, fegyverrel a kezében meg akarja kaparintani a területeinket!

DIÁKLÁNY De nálunk is ugyanez zajlik!

TANÁRNŐ Az igazságot mára már senki nem tudja. Annyit ferdítették és titkolták a történelmünket az idők során. Talán majd ti egyszer kiderítitek... Hogy valójában megtudjuk, hogy honnan jöttünk és kik vagyunk... Hogy kik azok, a folyón túlról... Hátha mindenki megbékélne egyszer, ha ismernénk a gyökereinket.

HARCIA S DIÁK *(feldúlva)* Tanárnő! A tanárnő melyik oldalon áll?! *(Berepül egy kézi gránát az ablakon. Mindenki földre veti magát, de a gránát nem robban fel.)*

TANÁRNŐ Feküdj!

HARCIA S DIÁK *(röhögve)* De bénák! Elfelejtették kibiztosítani! Így nem fog felrobbanni! *(Dobigálja az egyik kezéből a másikba a gránátot.)*

DIÁKLÁNY Ne hülyéskedj, te!

HARCIA S DIÁK Na ugye, igazam lett! Ez a kis látszatbéke csak arra volt jó, hogy lankassza éberségünket! De rajtunk nem fognak ki!

TANÁRNŐ *(higgadtan)* Óvatosan tedd le azt a gránátot! Ide a katedrára. Nehogy valakinek baja essen.

HARCIA S DIÁK Én kidobom az ablakon!

DIÁKLÁNY Te örült, ne tedd!... Még eltalálsz valakit. *(Mefogja a kezét.)*

HARCIA S DIÁK Az is a célom! Nyírjuk ki a kutyákat!

DIÁKLÁNY *(a szerelmes diákhoz)* Gyere, segíts már, vegyük el tőle!

TANÁRNŐ Uramisten, vigyázzatok! *(Dulakodva lefogják, majd a szerelmes diák megszerzi a gránátot.)*

DIÁKLÁNY Ez meleg volt.

SZERELMES DIÁK Ha ez egy csokor virág volna, neked adnám.

DIÁKLÁNY Inkább csokoládéra hasonlít. Egy nagy, húsvéti csokitojásra.

SZERELMES DIÁK Vagy ékszeres dobozra. Két jeggyűrűvel a mélyén. Vagy akár rumbatök is lehetne. *(Dalolva rázogatja)* Hajjajjjajjj! Hajjajjjajjj!

DIÁKLÁNY Ne, kérlek ne! *(Közrefogja a két tenyerével a fiú kezében levő gránátot.)*

TANÁRNŐ Megint lőnek. *(Fegyverropogás hallatszik.)*

SZERELMES DIÁK Nem sokáig tartott...

DIÁKLÁNY Volt itt béke egyáltalán?

TANÁRNŐ Volt, egy rövid ideig.

SZERELMES DIÁK Én emlékszem. Nagyon kicsi voltam, de már virágot adtam a békefenntartóknak. És énekeltünk nekik. Énekeltünk lelkesen, ők meg csokoládét osztogattak.

TANÁRNŐ Aztán elmentek. Kivonultak végleg. Bűdös lett a helyzet.

HARCIAS DIÁK Adjátok vissza! Könyörgöm, adjátok vissza! Nem érzem magam biztonságban nélküle.

DIÁKLÁNY Csak akkor vagy erős, ha fegyver van a kezvedben, mi?

SZERELMES DIÁK *(a tanárnőhöz)* Jobb lesz, ha ezt elteszi óvatosan a fiókjába. *(Átnyújtja a gránátot)* Óvatosan... Én enélkül is erős vagyok. Néha úgy tűnik, hogy hegyeket tudnék elmozdítani, mert mindenben téged látok és érzek: a hajad illatát, a mosolyodat...

DIÁKLÁNY Jó lenne, ha meg tudnád állítani ezt az egészet.

SZERELMES DIÁK Ha kimennék a harctérre, képtelen lennék az ellenség-re lőni, mert őbenne is csak téged látnálak. És a kézigránátot is meg tudnám csókolni, mert...

DIÁKLÁNY Hagyd már abba! Kérlek... *(A puskaropogás egyre erősödik, ordítózás és dulakodás hangjai szűrődnek be, majd kis megszakításokkal az ajtón dörömbölnek.)*

TANÁRNŐ *(higgadtan, de határozottan)* Ne nyissátok ki! *(Tovább kötöget)*
Toljátok a padokat az ajtóhoz, nehogy benyomják.

DIÁKLÁNY Uramisten, ezek megölnék!

SZERELMES DIÁK Én nem hagyom! *(Az ajtó elé tolják, majd egymásra rakják a padokat.)*

HARCIAS DIÁK Bár kimentem volna és leszedtem volna belőlük egypárat! Akkor nem nyomultak volna idáig! *(A dörömbölés a padokat rezegteti.)*

DIÁKLÁNY Be fogják törni!

TANÁRNŐ *(nyugodtan kötögetve)* Nem, ha megtámasztjátok. *(A tanulók nekifeszítik hátukat a padoknak.)*

DIÁKLÁNY Ha bejutnak, megölnék minket?

HARCIAS DIÁK Én küzdeni fogok! Majd egyenként szedem le őket!

DIÁKLÁNY És mégis hogy, fegyver nélkül, te hős?

HARCIAS DIÁK Nekik rontok, és átharapom a gégejüket!

SZERELMES DIÁK Én inkább meggyőzném őket, hogy teljesen fölösleges ez a lövöldözés.

HARCIAS DIÁK Azokat a kreatúrákat csak szuronnal lehet meggyőzni. Vagy, ha kikaparjuk a szemüket!

SZERELMES DIÁK *(a lányhoz, az erőlködéstől lihegve)* Sohasem mondtad, hogy szeretsz!

DIÁKLÁNY *(túlordítva az egyre erősödő zajt)* De mondtam!

SZERELMES DIÁK Én nem emlékszem!

DIÁKLÁNY Nem emlékszel, mert mindig a fellegekben jársz.

SZERELMES DIÁK Hallani akarom! Lehet, hogy több alkalom nem lesz rá.
 Mondd ki, hogy szeretsz! *(Három vagy négy pisztolylövés dörren el közvetlenül az ajtó mögül, majd néma csend lesz.)*

DIÁKLÁNY *(rövid hallgatás után)* Csend van... Újra...

HARCIAS DIÁK Legyűrtük a gazfickókat!

DIÁKLÁNY Te jó ég! És ha nem az ellenség volt? Hanem a mieink menekültek a golyók elől? És mi nem engedték be őket... Szedjük le gyorsan a padokat... Hátha vannak túlélők... *(Pakolnak.)*

HARCIAS DIÁK Ez történik, ha menekülünk és nem nézünk farkasszemet az ellenséggel. A világ szegényére hátunkba kapjuk a golyót.

DIÁKLÁNY Ne légy szívtelen!

SZERELMES DIÁK Szépen sorba rakjuk őket, s egymás vállára borulva majd sírunk...

DIÁKLÁNY Befognátok már?! *(Kinyitják az ajtót.)*

TANÁRNŐ *(halkan)* Csak lassan, semmi hirtelen mozdulat... *(A tanulók megállnak az ajtóban.)*

DIÁKLÁNY Itt nincs senki!

HARCIAS DIÁK Eltakarodtak a gyávák!

SZERELMES DIÁK Úgy döntöttek, hogy életben maradnak. *(Újra lövések hallatszanak a távolból.)*

TANÁRNŐ *(nyugodtan)* Gyertek be, nehogy valakinek baja essen. *(A fiatalok becsukják az ajtót, és beülnek a padba.)*

DIÁKLÁNY De tényleg, ha a mieink lettek volna...

TANÁRNŐ Így volt a legokosabb... Nem kockáztathattunk. Bármilyen életben kellett maradnotok. Nem szabad lelövéssétek magatokat.

DIÁKLÁNY De tanárnő... Miért lőnek minket?

TANÁRNŐ Mert mi is lőjük őket.

DIÁKLÁNY És mi miért lőjük őket?

HARCIAS DIÁK *(gépies határozottsággal)* Mert elvették tőlünk, ami a miénk!

TANÁRNŐ Ők úgy tudják, hogy mi vettük el, ami az övék.

HARCIAS DIÁK *(egyre tüzesebben)* Ez szemenszedett hazugság! Diverziós propaganda! *(Csengetnek.)*

SZERELMES DIÁK Végre szívhatunk egy kis friss levegőt. *(A lányhoz)* Szedek neked egy csokor virágot!

HARCIAS DIÁK *(lelkesen)* Úgy van, szünetre!

TANÁRNŐ *(felemeli a hangját)* Gyerekek, ne! Inkább bújjatok el, én majd kimagyarázom valahogy!

HARCIA S DIÁK Szó sincs róla! A rendelet világosan kimondja, hogy bármilyen körülmények között, még fegyveres konfliktus esetén is kötelesek vagyunk kimenni szünetre, hogy az ellenség ne tarthasson gyávának! Ha gyengének mutatkozunk, elveszünk. Ha viszont magabiztosnak, fittyet hányva halálos ellenségeink megfélemlítő mesterkedéseire, akkor miénk lehet az az előny, amely egy pszichológiai hadviselésben egyenesen repít célunk, a végső győzelem felé! Bátran kiállunk a golyózáporba, és ezzel zavarba hozzuk őket! Ezért kötelességünk kimenni szünetre!

SZERELMES DIÁK Olyan rég nem másztam fára. Tépek egy orgonát.

DIÁKLÁNY Csak azt ne! Még eltalálnak!

TANÁRNŐ *(egyre kétségbeesettebben)* Ha kérdeznék, én váltig állítanám, hogy azért maradtatok bent, mert betegek vagytok... Álljatok meg! Vagy mert a szünetben is felmérőt íratok hazafias öntudatból... Könyörgöm... még mindig lőnek... Maradjatok bent! Könyörgöm... *(Lövészek közepette a tanulók kimennek)* Vigyázzatok magatokra! *(Utánuk kiált)* Feküdjete le a földre! *(Mély csend ül az osztályteremre, aztán az ajtó felől sírás hallatszik)* Ki van itt? *(Kinéz az ajtó mögé, és kézen fogva bevezet egy kisfiút)* Miért sírsz?

KISFIÚ Félek, nagyon félek.

TANÁRNŐ A szünettől?

KISFIÚ Igen... Olyan hangosan süvítenek a golyók.

TANÁRNŐ *(magához öleli)* Nem baj, majd én elbújtatlak. Szegénykém, mennyire reszketsz... Mássz be a szekrénybe, és próbálj valami szépre gondolni. Attól majd elalszol, és elmúlik a félelmed.

KISFIÚ Mire gondoljak?

TANÁRNŐ Valami szépre.

KISFIÚ Az micsoda?

TANÁRNŐ Már én sem emlékszem... Bújj el gyorsan, nehogy megtaláljanak. Ne félj, itt biztonságban leszel.

KISFIÚ Én inkább hazamennék. A bátyám majd hazavisz.

TANÁRNŐ A bátyád ebbe az osztályba jár?

KISFIÚ Igen. *(Csengetnek.)*

TANÁRNŐ Arra most nincs idő. Bújj el! *(A kisfiú bemászik a szekrénybe, a tanárnő rácsukja az ajtót.)*

HARCIA DIÁK *(érkezik a lánnyal)* Kis híján eltaláltak. De megfizetnek ezért!

Elkapom és megnyusztom őket!

DIÁKLÁNY *(kábultan)* Mindnyájan megfizetünk... Mindenért...

TANÁRNŐ Üljetek a helyetekre!

DIÁKLÁNY *(eszélősen)* Mindenért megfizetünk...

TANÁRNŐ *(higgadtan)* Rosszul vagy?

DIÁKLÁNY Megfizetünk...

TANÁRNŐ *(a harcias diákhoz)* Légnyomás?

HARCIA DIÁK Nemcsak.

TANÁRNŐ *(rosszat sejtve)* Ő... Ő hol van? *(Néma csend)* Mért vagytok csak ketten?! *(Szünet)* Ő hol van?!

DIÁKLÁNY *(könnyével küszködve)* Megfizetett...

TANÁRNŐ Ó istenem, hogy történt?

DIÁKLÁNY Felmászott a fára, és tépett nekem egy szál orgonát... Akkor még semmi baja nem volt... Aztán szelíden elmosolyodott, és felém nyújtotta... Akkor érte a lövés... Szívéhez kapott és összerogyott. Üveges tekintettel bámulta az eget. Én letérdeltem mellé. De lefogtak és elvonszoltak... Pillanatok alatt átláthatatlan tömeg vette körül... Aztán megérkeztek a szanitések...

HARCIA DIÁK *(gépiesen)* Így jár, aki nem elég éber...

DIÁKLÁNY *(közbeváág)* Te csak hallgass! Falhoz lapultál, és földbe gyökerezett a lábad. Moccanni sem tudtál a félelemtől!

HARCIA DIÁK Igen, mert megbénított a tehetetlenség! Hogy nem lőhetek vissza! Hogy nem vágthatunk vissza!

TANÁRNŐ Már visszavágtunk ezerszer. Ne vidd vásárra a bőrödöt, mert lement az ára.

HARCIA DIÁK Akkor itt döglünk meg mindnyájan, vigyorral a képünkön, egy csokor virággal a kezünkben! Ez a magasztos, szép halál! Küzdelemben, csatában elesni, az más!

DIÁKLÁNY Fejezd már be, te marha! *(Elkezdi ütlegelni a fiút)* Fejezd már be! Azt a virágot a saját sírjára szedte, te barom! *(A fiú lefogja a lányt)* És most mi lesz? Eltöröd a nyakamat és kibelezél, mint egy libát? *(Próbálja kiszabadítani magát a fiú karjaiból.)*

TANÁRNŐ *(szét akarja őket választani)* Gyerekek! Könyörgöm... *(Az ajtóban megjelenik bekötözött vállal a harmadik diák. A többiek abbahagyják a dulakodást, és döbbenten állnak.)*

DIÁKLÁNY Te élsz?

TANÁRNŐ Istenem! Gyermekem...

SZERELMES DIÁK (*vidáman*) Kutya bajom, csak egy kis horzsolás!
TANÁRNŐ Kész csoda...
SZERELMES DIÁK (*lelkesen*) A golyó szerencsére elkerülte a szívemet. Belecsípett a karomba, és távozott. Attól ajultam el. Bekötöztek és most itt vagyok. De képzeljétek! Felterjesztettek kitüntetésre, mivelhogy háborús sebesültnek számítok, mert úgy szól a törvény, hogy minden háborús sebesült kitüntetést kap...
HARCIAΣ DIÁK Gratulálok. Azért tartunk ott, ahol tartunk, mert ebben a háborúban a gyávákat tüntetik ki, és nem az igazi hősöket. Szép kis példát mutatunk! Arra buzdítanak, hogy otthon a fotelből nézzük a háborút, mint egy focimeccset, mert így is, úgy is hősnek kiáltanak ki!
TANÁRNŐ A szájhősökből meg értelmetlen és ismeretlen hősök lesznek... És már túl sokan vannak. (*Kopognak az ajtón*) Biztosan az iskolamester lesz, hogy hivatalosan is bejelentse a történeteket... Jöjjön be!
ELLENSÉG (*több sebből vérző, egyenruhás fiatalember beront az ajtón*) Vízet!... Vízet! (*Összeesik.*)
TANÁRNŐ Uramisten!
DIÁKLÁNY Egy katona!
ELLENSÉG (*agonizálva*) Vízet...
HARCIAΣ DIÁK Vigyázzunk! Nem a mi egyenruhánkat hordja!
SZERELMES DIÁK Egy ellenség?
HARCIAΣ DIÁK A nyavalyások már ide is betörnek! (*Már rugdosná.*)
TANÁRNŐ Megállni! Hisz ő is ember...
HARCIAΣ DIÁK De milyen ember?!
DIÁKLÁNY Adjunk neki vizet!
TANÁRNŐ Húzzátok a fal mellé, gomboljátok ki a zubbonyát, és támaszszátok fel a fejét!
HARCIAΣ DIÁK Én nem nyúlok hozzá, bottal sem piszkálnám!
DIÁKLÁNY (*megfogják a katonát a szerelmes diákkal együtt*) Vízet, gyorsan!
SZERELMES DIÁK Van egy kis víz a virágvázában!
TANÁRNŐ Én hozok friss vizet kintről! (*Indulna.*)
DIÁKLÁNY Már késő. Azt hiszem...
SZERELMES DIÁK (*főlé hajol*) Nem lélegzik.
HARCIAΣ DIÁK Jól is teszi, különben agyonütöttem volna.
DIÁKLÁNY Te mekkora szociopata marha vagy! Téged be kéne záratni!
TANÁRNŐ (*komoran*) Tényleg meghalt...
DIÁKLÁNY Biztos?
TANÁRNŐ Én a halált már kilométerekről megismerem. Biztos.

SZERELMES DIÁK Egészen emberformája volt... Szegény... Biztosan ő is szeretett valakit...

TANÁRNŐ Szemüveget hordott...

DIÁKLÁNY Valami kezdő tanár lehetett...

SZERELMES DIÁK Vagy egy eminens diák érettségi előtt...

DIÁKLÁNY Még előtte volt az egész élet...

TANÁRNŐ Talán tudott valamit az enyéimről...

DIÁKLÁNY Kikről?

TANÁRNŐ A folyón túliakról... Hogy nem esett-e bajuk...

DIÁKLÁNY A tanárnőnek vannak a folyón túl...

TANÁRNŐ Igen...

SZERELMES DIÁK De romantikus...

DIÁKLÁNY A folyó túlsó oldalán nem élnek magunkfajták. Akkor a tanárnő is...

TANÁRNŐ Igen...

SZERELMES DIÁK És mégis hogy?...

TANÁRNŐ Már régen történt... Az alatt a rövid békeidő alatt.

SZERELMES DIÁK Mikor még itt voltak a békefenntartók...

DIÁKLÁNY Meséltek a szüleim róluk... A kék sisakosok...

TANÁRNŐ Gyönyörű májusi nap volt, mint most. A folyónál mostam, mert még nem állították helyre a vízvezeték-hálózatot... Felborítottam a mosdótálat, és a frissen mosott ruhákat elsodorta a víz... Próbáltam kihalászni, de megcsúsztam, és engem is elvitt... Úszni nem tudtam. Nem tanulhattam meg, mert a folyó gyerekkoromban is harcok színhelye volt, akár most. És már azt hittem, hogy paradox módon nem a harcok alatt, hanem a békében fogok meghalni, amikor egy erős kéz megragadott. Aki megmentett, később a férjem lett és gyermekeim apja. De már egyikük sincs. Őket is elvitte, de nem a víz, hanem a háború. Bár engem is elsodort volna...

DIÁKLÁNY És hogy tudtak beilleszkedni?

TANÁRNŐ Akkoriban sokan menekültek ide a háborús zónából, mivelhogy itt béke volt. Úgy mutatott be a családjának, mint menekültet. Aztán megint minden újrakezdődött... És azóta nem hallottam semmit felőlük. Teljesen elszakadtam a rokonaimtól... Pedig már csak ők maradtak, ha maradtak... Férjemet egy bomba szakította több darabba a fronton, a fiam pedig színházba menet rálépett egy aknára. Az élettemnek így semmi értelme... Várom, hogy rám is sor kerüljön minél hamarabb.

DIÁKLÁNY Talán ha felkutatná a rokonait, új életcélt kapna...

HARCIA DIÁK Akkor a tanárnő ideológiailag nem megbízható személy!

Úgymond „egészségtelen” származású. Hogy is kerülhetett egyáltalán a tanügyi rendszerbe?! Ilyen fontos tantárgyat magára bízni! Így soha nem nyerhetünk háborút! Biztosan kijátszotta a rendszert, hogy aztán belülről bomlasszon.

TANÁRNŐ Én nem játszottam ki senkit. Nagyon elfogytak azok, akik még taníthatnának. Ha nem haltak meg, akkor meg kivándoroltak. Elmenekültek erről az átkozott helyről. Úgyhogy maradtam én meg a hozám hasonlók. Akik beletörődtek a sorsukba. Valakinek maradnia is kell...

SZERELMES DIÁK Már megint hallgatnak a fegyverek. Úgy látszik, kifogytunk a munícióból. Nem bírom ezt a levegőtleniséget! Menjünk ki és nézzük meg a naplementét.

DIÁKLÁNY Még dél van. Különben is, felhős az ég.

TANÁRNŐ Azért nem bombáznak.

HARCIA DIÁK Ó, ezek nagyon agyafúrtak. Mérföldekről is képesek vakában eltalálni egy svábbogarat. A mai modern eszközökkel...

TANÁRNŐ Engem valahogy elkerültek, pedig semmi értelme az életemnek.

SZERELMES DIÁK De taníthat, és az magasztos érzés lehet. Gyönyörű küldetés!

TANÁRNŐ Ha nem mondhatom ki az igazságot, akkor semmit nem ér. Arra kényszerítenek, hogy hazudjunk. Hazugságokkal tömjük tele a fejeteket. Abban nincs semmi felemelő. Gúzsba kötve kell belétek szajkóznom a sok handabandát, melytől lelkesen meneteltek a pusztulásba. Akkor inkább pusztuljak én is.

DIÁKLÁNY De valakinek csak fél kell nyitnia a szemünket.

SZERELMES DIÁK Hogy álmodhassunk!

HARCIA DIÁK Nyitott szemmel?

DIÁKLÁNY Nem is elvakultan!

TANÁRNŐ Lehet, hogy már én sem látok világosan. Innen belülről túlságosan zavaros... *(Kicsapódik az ajtó, és belép rajta egy állig felfegyverzett katona)* Uramisten!

HARCIA DIÁK Ó a miénk! Nem kell megijedni! Győzelem!

ÖNGYILKOS KATONA Győzelem!

TANÁRNŐ A frászt hozta ránk! Így betörni...

ÖNGYILKOS KATONA Meg kell tennünk, amit megkövetel a haza!

TANÁRNŐ Végül is... Jó, hogy jött.

ÖNGYILKOS KATONA Mi mindig jókor vagyunk jó helyen!

TANÁRNŐ Mert itt fekszik egy elesett katona... A folyón túlról... El ké-
ne szállítani...

ÖNGYILKOS KATONA Egy ellenséges fenevad?!

HARCIAS DIÁK De kinyírtuk!

DIÁKLÁNY Nem mi öltük meg, csak...

HARCIAS DIÁK A haza igaz szolgálói végeztek veled, nem is ti! Mi, a haza-
fiak!

TANÁRNŐ Akkor fogjátok meg, gyerekek...

ÖNGYILKOS KATONA Megállni! Előbb megvizsgálom, ne legyen nála ki-
biztosított gránát vagy öngyilkosbomba. Ezekről minden kitelik. Még
halálukban is képesek pusztítást okozni. *(Odamegy a halotthoz, és vizs-
gálódik)* Úgy látom, hogy nincs nála semmi ilyesmi... De sajnos nem
szállíthatjuk el... Már a mieinket sincs hova temetni, nehogy az el-
lenséget! Később majd foglalkozunk veled... Végül is, nem ezért jöt-
tem. Gyerekek, nem láttatok egy kislányt?

SZERELMES DIÁK Itt bent az osztályban?

DIÁKLÁNY Nem láttunk...

ÖNGYILKOS KATONA Egy elemi iskolást.

HARCIAS DIÁK Én sem láttam.

ÖNGYILKOS KATONA Biztos?!

HARCIAS DIÁK Én kiszúrtam volna.

TANÁRNŐ Nem... nem. Miért?

ÖNGYILKOS KATONA Mert megszökött a szünetről. Az osztályában sincs.
Ez megengedhetetlen!

HARCIAS DIÁK A gyáva!

ÖNGYILKOS KATONA A gyenge egyedeket be kell gyűjteni és példát kell
statuálni. És akkor már ilyen zseni korban megtanulják, hogy a
haza mindenekelőtt! Máskülönben a félelem úrrá lesz rajtuk, és a
nemzetünk vesztét okozza! Akkor mentem is. Szóval, biztosan nem
látták...

TANÁRNŐ Nem.

ÖNGYILKOS KATONA Győzelem!

HARCIAS DIÁK Győzelem, testvér!

ÖNGYILKOS KATONA Győzelem... Azért lenne itt még valami... Majd-
nem elfelejtettem...

TANÁRNŐ Az elesett katona.

ÖNGYILKOS KATONA Nem, nem...

TANÁRNŐ Akkor mégis micsoda?!

ÖNGYILKOS KATONA Nagyon kényes dologról volna szó...

TANÁRNŐ Mondja már! Tudja, szeretnék órát tartani!

ÖNGYILKOS KATONA Csak egy perc az egész, és már nem is zavarom!

TANÁRNŐ Bökje ki!

ÖNGYILKOS KATONA Akkor gyorsan elmondom... Önkénteseket keres a hadsereg egy titkos küldetéshez.

DIÁKLÁNY Nagy ügy. Ha olyan titkos, miért kiáltják világgá?!

TANÁRNŐ Remek! Már óra közben is zaklatnak ezzel. Nem látja, hogy még gyerekek?!

ÖNGYILKOS KATONA Egy fiatalnak tiszta a szíve, a lelke és a gondolkodása. Ilyenekre van szükségünk. Jobban tudnak koncentrálni a feladatra. De jelzem, nem kényszerítünk senkit. Nem is kényszeríthetünk. Nem lenne humánus!

TANÁRNŐ (*enyhe gúnyjal*) De emberségesek... Nyugodtan elmehet, nincs közöttünk senki...

HARCIA DIÁK De van!

ÖNGYILKOS KATONA Kicsoda?

HARCIA DIÁK Én! Igenis, én!

DIÁKLÁNY Nem vagy normális!

SZERELMES DIÁK Menjünk inkább pecázni.

DIÁKLÁNY Te megbolondultál!

HARCIA DIÁK Nem bolondultam meg, épp ellenkezőleg, most jött meg az eszem!

TANÁRNŐ Kérlek, fiacskám, erre még aludj egyet...

HARCIA DIÁK Eleget aludtam! Most már cselekednem kell!

SZERELMES DIÁK Ha nem mész el, én meghívlak egy sörre.

DIÁKLÁNY Tudom, hogy szereted megjárni a kemény fiút, de hidd el, hogy a valóság más. A harctér nem egy kellemes hely. Ismerlek. Ugyanúgy nem bírod az ágyúdörejt, mint mi.

HARCIA DIÁK Éppen azért jött el az ideje annak, hogy bebizonyítsam, le tudom gyűrti a félelmet, és másmilyen vagyok, mint ti!

SZERELMES DIÁK Arról volt szó, hogy együtt érettségizünk le.

TANÁRNŐ Igen, arról volt szó.

HARCIA DIÁK Ó, addigra visszatérek...

ÖNGYILKOS KATONA Azt nem hiszem!

TANÁRNŐ Micsoda?!

ÖNGYILKOS KATONA Mi nem térhetünk vissza!

TANÁRNÓ Miért?

ÖNGYILKOS KATONA Azt nem árulhatom el! De nem térhetünk vissza...

TANÁRNÓ Szóval öngyilkos küldetés...

ÖNGYILKOS KATONA Azért kell körültekintően kiválasztani azokat, akik az alakulatunkhoz akarnak csatlakozni. A megdicsőülést bárki nem érdemelheti ki. Csak a valódi hazafiak.

HARCIAS DIÁK Én valódi hazafi vagyok! Veletek tartok a küzdelemben!

DIÁKLÁNY Te csak ülj le a fenekedre! A szájszatákhhoz jobban értesz!

TANÁRNÓ Édes fiam, gondold meg...

HARCIAS DIÁK Átgondoltam! Megyek!

TANÁRNÓ *(a katonához)* Kérem, ne vegye komolyan. Csupán a lelkesedés fűti.

ÖNGYILKOS KATONA Az a legfontosabb, a lelkesedés.

HARCIAS DIÁK Kész vagyok életemet adni véreimért és a honért! Induljunk!

ÖNGYILKOS KATONA Ácsi! Mint mondtam, ez nem ilyen egyszerű... Körültekintően kell eljárunk. Sajnálom...

DIÁKLÁNY Ne sajnálja, keresgéljen máshol!

TANÁRNÓ Helyes. Köszönjük, hogy meglátogatott, de gondolom, hogy van jobb dolga is a honvéd úrnak...

ÖNGYILKOS KATONA Tulajdonképpen nincs...

TANÁRNÓ Nincs?

ÖNGYILKOS KATONA Nincs...

SZERELMES DIÁK Akkor tanítson katonadalokat. Olyan szerelmes katonadalokat.

HARCIAS DIÁK Ne hallgasson rájuk! Maga értem jött!

ÖNGYILKOS KATONA Lehet, lehet... De előbb meg kell győződnöm, hogy maga teljes mértékben alkalmas egy ilyen kényes küldetésre. Mert, ugyebár, nem elég csak a lelkesedés... Megkérdőjelezhetetlen bizonyíték szükségeltetik arról, hogy bármilyen körülmények közt képes elvégezni azt a kötelességét, amit a haza rárótt! Csak akkor léphet be közénk, ha megingathatatlan a hite a véső győzelemben, és ezért mindent fel fog áldozni.

TANÁRNÓ Most már tényleg fejezzük be! Távozzon, kérem, vagy panaszt tesz a főparancsnokságon.

ÖNGYILKOS KATONA Onnan küldtek.

TANÁRNÓ Szóval már idáig alacsonyodtak...

ÖNGYILKOS KATONA Tessék?

TANÁRNŐ Semmi, semmi... Csak tudja, elhatározták, hogy együtt fogunk...
Együtt fognak leérettségizni... Mind... Érti, ugye? Meg aztán nehe-
zen is viselnék el a harctéri körülményeket. Higgyen nekem, én ismer-
em őket.

HARCIA DIÁK Szóval gyáva vagyok, mi?! (*A katonához*) Akar megingat-
hatatlan bizonyítékot a hazafiságomra?!

ÖNGYILKOS KATONA Hogy mire?

HARCIA DIÁK Maga mondta, bizonyítsam be, valódi hazafi vagyok.

ÖNGYILKOS KATONA Igaz, igaz!

HARCIA DIÁK Ha beszolgáltatok egy népelleneséget vagy egy kémeket, az
hazafias tettek számítnak?

ÖNGYILKOS KATONA Természetesen.

HARCIA DIÁK Minden kétséget kizáróan alkalmasnak tekintenek?

ÖNGYILKOS KATONA Minden kétséget kizáróan. De mégis kit szeretne
feljelenteni? Egy szomszédját?

HARCIA DIÁK Nem.

ÖNGYILKOS KATONA Egy iskolatársát?

HARCIA DIÁK Nem igazán...

ÖNGYILKOS KATONA Akkor kicsodát?

HARCIA DIÁK A tanárnőt!

DIÁKLÁNY Te disznó!

SZERELMES DIÁK Neked az agyadra ment a háború! Inkább szeretkezz
vagy írdál verseket...

ÖNGYILKOS KATONA És miből gondolja, hogy a tanárnő kém?

HARCIA DIÁK Először is, nem közölünk való. A folyó túlsó oldalán szü-
letett. Másrészt pedig olyan gondolatokat terjeszt a diákjai körében,
amellyel aláássa a tanainkat!

ÖNGYILKOS KATONA Aláássa a tanainkat?

HARCIA DIÁK Kétséget ébreszt a tanítványaiban. Elidegeníti őket a hábo-
rú szent eszméjétől! Gyávaságra buzdít... meg kötöget.

ÖNGYILKOS KATONA Kötöget?!

HARCIA DIÁK Igen, kötöget.

ÖNGYILKOS KATONA Gyanús.

HARCIA DIÁK Fölöttébb gyanús!

ÖNGYILKOS KATONA Így jelezhet a társainak...

HARCIA DIÁK Információkat továbbít!

ÖNGYILKOS KATONA Az ügynökök nagyon leleményesek. Egyszer elkap-
tunk egy kémeket, aki úgy jelzett, hogy a ceruzáját hegyezte. A kötés

mozdulatai egy egész kódrendszert rejthetnek. Majd kihúzzák belőle az illetékesek! *(A tanárnőhöz)* Fel tud hozni valamit a mentségére?

TANÁRNŐ Semmit...

DIÁKLÁNY De tanárnő...

ÖNGYILKOS KATONA Maguk jobban teszik, ha meg sem szólalnak. Különben cinkossággal vádolunk meg mindenkit!

HARCIAS DIÁK Azért akasztás jár!

SZERELMES DIÁK Te felakasztanál, mint egy kabátot?!

DIÁKLÁNY Mint egy rühes macskát! Kitelik tőle.

HARCIAS DIÁK Veletek semmi bajom azon kívül, hogy puhányok vagytok. De a tanárnő felforgató elem. Káros a társadalmunkra!

ÖNGYILKOS KATONA Nincs nálam bilincs, meg kéne kötözni.

SZERELMES DIÁK Én mint kitüntetésre felterjesztett háborús hős, követelem, hogy fejezzék be ezt a bohóckodást!

DIÁKLÁNY Ehhez nincs joguk!

ÖNGYILKOS KATONA Nekünk bármihez jogunk van! *(A harcias diákhoz)* Fiam, kötözd meg a tanárnőt!

HARCIAS DIÁK Nincs mivel.

ÖNGYILKOS KATONA Használja a nadrágszíját.

HARCIAS DIÁK De akkor leesik a nadrágom.

ÖNGYILKOS KATONA Mi fontosabb magának, a nadrágja vagy a haza védelme?!

HARCIAS DIÁK Megértettem! *(Kihúzza a nadrágszíját, és leesik a nadrágja.)*

SZERELMES DIÁK Sikkes az alsód.

DIÁKLÁNY Ne félj, hamarosan neki is tele lesz!

ÖNGYILKOS KATONA Megkérem a tanárnőt, hogy ne tanúsítson ellenállást. Fiam, kötözd meg!

DIÁKLÁNY Én ezt nem hagyom annyiban! *(A tanárnő és a harcias diák közé áll.)*

SZERELMES DIÁK Én sem! *(Ő is mellé áll.)*

DIÁKLÁNY Ha egy ujjal is hozzáérsz a tanárnőhöz, én megfojtalak!

HARCIAS DIÁK Nagyon megijedtem! *(Félrelökné a lányt, de az rácsimpaszkodik és dulakodni kezdenek.)*

ÖNGYILKOS KATONA *(levegőbe lő)* Szemrebbenés nélkül lelövöm magukat, ha sokat agítálnak!

DIÁKLÁNY Ezt nem teheti!

ÖNGYILKOS KATONA De igenis, megtehetem! Ezennel magukat is letartóztatom!

SZERELMES DIÁK Mégis milyen alapon?
ÖNGYILKOS KATONA Katonai akció szabotálása miatt. *(A harcias diákhoz)*
Kötözze meg őket is!
HARCIAS DIÁK Ide a derékszíjakkal!
SZERELMES DIÁK Nekem nincs, csak nadrágtartóm.
HARCIAS DIÁK Az is jó lesz. *(A lányhoz)* És neked?
DIÁKLÁNY Keresd meg!
ÖNGYILKOS KATONA A nadrágtartó elég lesz mindkettőjüknek! *(A harcias diák megkötözi a két osztálytársát meg a tanárnőt.)*
SZERELMES DIÁK Olyan, mint egy esküvői ceremónia. Egymáshoz kötözték...
DIÁKLÁNY Kár, hogy goromba a násznép!
SZERELMES DIÁK Holtomiglan, holtodiglan...
DIÁKLÁNY Ezt most ne emlegesd, jó?!TANÁRNŐ Velem tegyenek, amit akarnak, de a gyerekeket ne bántsák.
Azért védtek meg engem, mert még maradt bennük emberség.
ÖNGYILKOS KATONA Miért, talán mi állatok vagyunk?! Csupán nem engedhetünk teret a gyengeségnek ezekben a nehéz időkben. Példát kell statuálnunk!
TANÁRNŐ Inkább hantolnák el a katonát. Ennyi végtisztesség még a leg-hitványabb embernek is kijár.
HARCIAS DIÁK Látja, most is az ellenség pártján áll!
TANÁRNŐ Bármelyikünk lehetne a helyében.
ÖNGYILKOS KATONA Igaza van. Nem maradhat itt. Be kell szolgáltatni...
HARCIAS DIÁK Persze, be kell szolgáltatni az étellemezési minisztériumnak, hogy marhatápot készítsenek belőle!
SZERELMES DIÁK A marha nem füvet eszik?
ÖNGYILKOS KATONA A marhák már semmit sem esznek. Mind leölték őket népelemezés céljából. Az elesett katonákból ellátmány készül egyenesen a hadseregünk számára.
TANÁRNŐ Mégis, milyen ellátmány?
ÖNGYILKOS KATONA Húskonzerv, erőlevespor...
SZERELMES DIÁK És a mi elesetteinkkel mi lesz?
ÖNGYILKOS KATONA Újra szolgálhatják a hadsereget és a hazát.
SZERELMES DIÁK A csokoládé vajon hogy készül?
DIÁKLÁNY Mindjárt összehányom magam. A sok szerencsétlen...
ÖNGYILKOS KATONA Kifogyhatatlan élelemforrás. Van belőle elég. Egyelőre nagyobb a kínálat, mint a kereslet.

TANÁRNŐ Hamarosan maga is terítékre kerülhet! De a fiatalokat ne vigye vágóhídra! Egyiküket sem!

HARCIAS DIÁK Én megyek, és kész! Eltökéltem magam. *(A katonához)* Mi lesz a feladatunk?

ÖNGYILKOS KATONA Hogy hol és mikor, azt csak az utolsó pillanatban árulják el. Csak annyit tudok, hogy bombát erősítenek a testünkhöz.

HARCIAS DIÁK Magasztos érzés lehet!

ÖNGYILKOS KATONA Megismételhetetlen!

TANÁRNŐ Az ilyen akciók általában ártatlan embereket vesznek célba. Lehet, hogy egy óvodát fogtok elpusztítani magatokkal együtt.

ÖNGYILKOS KATONA Beírjuk a nevünket a hősök Panteonjába! Dicsőséggel távozunk az öröklétbe!

TANÁRNŐ Gyermekek vére tapad majd a kezetekhez!

ÖNGYILKOS KATONA Megteremtjük a boldog, szép jövőt!

TANÁRNŐ Még a fajtátokat is elátkozzák!

ÖNGYILKOS KATONA Győzelem!

HARCIAS DIÁK Győzelem!

TANÁRNŐ Értelmetlenül öltök és értelmetlenül haltok meg!

ÖNGYILKOS KATONA *(a harcias diákhoz)* Hallgassd már el ezt a némbert!

HARCIAS DIÁK Tudom is, hogyan! *(Kiszedi a katedra fiókjából a kézigránátot)* Mindjárt csend lesz! *(Belenyomja a tanárnő szájába.)*

DIÁKLÁNY Őrült vagy!

HARCIAS DIÁK Elhallgass, vagy a te szádba is tömök mindjárt valamit!

ÖNGYILKOS KATONA Kíváncsi vagyok, hogy épülhetett be ez a ravasz ügynök közénk.

HARCIAS DIÁK Amikor ideküldték, nagyon zavaros idők jártak. Éppen béke volt.

ÖNGYILKOS KATONA Igen, béke. Emlékszem. Borzalmas egy korszak.

HARCIAS DIÁK Akkoriban elég volt egy szerencsétlen menekültnek kiadnod magad, s a hatóságok egyből bevették.

ÖNGYILKOS KATONA Majdnem beleroppant az egész államszervezet. A menekültek csak jöttek, jöttek...

HARCIAS DIÁK Mi pedig készségesen befogadtuk őket. Aztán ez lett az eredménye. Elleptek minket a kémek és a reakciós elemek. Már minden bokorban találhatunk egyet.

ÖNGYILKOS KATONA Ezért késik a végső győzelem.

HARCIAS DIÁK Mert szabotálnak minket!

ÖNGYILKOS KATONA Aláássák szándékainkat!

HARCIA DIÁK Belelátanak a fejünkbe!
ÖNGYILKOS KATONA Irányítani akarnak!
HARCIA DIÁK Befolyásolni a gondolatainkat!
ÖNGYILKOS KATONA De mi nem hagyjuk magunkat!
HARCIA DIÁK Soha!
ÖNGYILKOS KATONA Inkább meghalunk!
HARCIA DIÁK Inkább!
DIÁKLÁNY Hogy olyan haszontalanok legyetek, mint itt ez a szerencsét-
len itt mellettünk. Tényleg el kéne szállítani...
SZERELMES DIÁK És végső nyugalomba helyezni... Kegyeletsértés nélkül.
ÖNGYILKOS KATONA Rendben... (*Odamegy a halotthoz*) A szemüvegét jó-
áron el tudnám passzolni a feketepiacon.
HARCIA DIÁK Együk meg, együk meg, együk meg!
ÖNGYILKOS KATONA Igaz is. Hazavihetem. Jól fog majd e szűkös időkben.
DIÁKLÁNY Magának van családja?
ÖNGYILKOS KATONA Van. Az anyám. Állandóan veszekszünk.
DIÁKLÁNY Biztosan más a világlátása.
ÖNGYILKOS KATONA Más. Szerinte mindig én kell levigyem a szemetet.
HARCIA DIÁK Az én anyám megfojt a szeretetével! Gúzsba köt! Azért
megyek ki a frontra, hogy megtapasztaljam a szabadságot!
DIÁKLÁNY Csak fél, nehogy elveszítsen, mint az apádat.
HARCIA DIÁK Őt ne emlegesd! Egy gyáva kutya volt. Azért lőtték le, mert
dezertált! De majd lemosom a családi szégyent!
ÖNGYILKOS KATONA (*nézi a hullát*) Nem biztos, hogy befér, még feldol-
gozva se... Kicsi a fagyasztónk.
HARCIA DIÁK Akkor együk meg most!
DIÁKLÁNY Perverz kretén!
ÖNGYILKOS KATONA Pedig ebben nincs semmi különös. Már egy jó ide-
je étrendünk nagy részét emberi maradványok teszik ki.
DIÁKLÁNY Ezzel persze nem dicsekszik a propagandagépezet. Undorító!
SZERELMES DIÁK (*a lányhoz*) Úgy szeretlek, majd megeszlek...
DIÁKLÁNY Az is lehet, hogy saját rokonainkat... Testvéreinket...
SZERELMES DIÁK Mától fogva vegetáriánus leszek. Lelegelem a vadvirá-
gos rétet...
DIÁKLÁNY És ölni... Milyen?
ÖNGYILKOS KATONA Mint levegőt venni!
HARCIA DIÁK Mint enni vagy szeretkezni!
SZERELMES DIÁK Mert tudod is te, milyen szeretkezni!

HARCIAI DIÁK Igenis, tudom! Elméletben...

DIÁKLÁNY *(a harcias diákhoz)* Gyere csak egy kicsit ide! *(A harcias diák egy lépést tesz felé)* Még közelebb. *(Bizalmasan)* Tudod, én mindig kedveltelek... Mert voltak elveid, és más vagy, mint a többi... Ha elengedsz minket, én megmutatom, milyen az igazi szerelem...

HARCIAI DIÁK Gusztustalan vagy!

DIÁKLÁNY Miért?! Mert nem vagyok elég hullaszínű?! Én tényleg valamikor felnéztem rád, de most már úgy gondolkozol, mint egy állat, és úgy is cselekszel, mint egy állat.

ÖNGYILKOS KATONA Mit sugdolóztok?

HARCIAI DIÁK Ez a romlott nőszemély meg akart vesztegetni testileg!

SZERELMES DIÁK Ő nem is romlott! *(A lányhoz)* Te mit mondtál neki?

ÖNGYILKOS KATONA Szóval így állunk... A kis diverzionista! Káoszt szeretne előidézni a hadseregben! Zavart kelteni!

SZERELMES DIÁK Hagyjátok őt békén! *(A katonához)* Kérem, ne bántsa...

ÖNGYILKOS KATONA Bántani? Miért is bántanám? Semmi olyat nem tenék vele, ami neki nem esne jól. És látom, hogy szimpatizál a militarista szellemiséggel. Vonzódik hozzánk.

SZERELMES DIÁK Nem is vonzódik!

ÖNGYILKOS KATONA *(dühösen)* Te most befogod a száz! *(Újra nyugodtan)* Kislányom... A hadsereget többféleképpen lehet szolgálni... Tudod, nekünk a csata és a megdicsőülés örömén kívül már nem sok jóban lesz részünk... Kijár az utolsó akarat joga. Mint az illatozó bableves vagy a kubai szivar vagy a... *(Hirtelen megmozdul a szekrény.)*

HARCIAI DIÁK *(ijedten)* Mi volt ez?

ÖNGYILKOS KATONA Micsoda?

HARCIAI DIÁK Mintha volna ott valaki!

ÖNGYILKOS KATONA Hol?

HARCIAI DIÁK Ott, a szekrényben!

DIÁKLÁNY *(próbálja elterelni a figyelmet)* Én is láttam, a szekrény megmozdult!

SZERELMES DIÁK Lehet, hogy csak a légnyomás miatt.

DIÁKLÁNY Nem is robbant föl most semmi.

ÖNGYILKOS KATONA Lehet, hogy egy kém!

HARCIAI DIÁK Ki tudja, hányan vannak?!

ÖNGYILKOS KATONA Ki tudja?

HARCIAI DIÁK A tanárnőért jött, hogy kimentse!

ÖNGYILKOS KATONA Vagy jöttetek! A szekrény egy titkos folyosót rejthet!

DIÁKLÁNY Nem rejt az semmit, legfeljebb évszázados egérpiszkot!

HARCIA DIÁK Én nem hiszem! Tíz éve járok ide, és gyakran megfordultam ebben a szekrényben. Ha többen nem is, de egy ügynök határozottan belefér!

SZERELMES DIÁK Eddig még sose mozdult meg.

ÖNGYILKOS KATONA Mert egy alvó ügynök lapul benne!

HARCIA DIÁK Ilyenek az alvó ügynökök! Egy ideig alszanak, aztán felébrednek! *(Újra megmozdul a szekrény)* Lője le!

TANÁRNŐ *(mozgolódní kezd és kétségbeesetten morogni a gránáttal a szájában)* Ó-ó-ó...

HARCIA DIÁK Most már vallani szeretne, mi? De sajnálom, késő! Lelepleztük a cinkosát!

TANÁRNŐ *(egyre kétségbeesettebben)* Ó-ó-ó!

HARCIA DIÁK Nahát, hogy eleredne a nyelve! *(A tanárnő tovább agitál)* Hogy mondta? Nem értem! Üljön le, elégtelen! Mehet pótvizsgára hazafiságból! S írja le ezerszer, „áruló vagyok”! Áruló, áruló, áruló! *(A szekrényből hosszas mocorgás szűrődik ki)* Lőjön már, lőjön, még kinyír minket!

ÖNGYILKOS KATONA Vesszél, kutya! *(Párszor a levegőbe lő.)*

HARCIA DIÁK Miért a levegőbe lő?

ÖNGYILKOS KATONA Ez a szabály! Először figyelmeztető lövést kell leadni. *(A tanárnő egyre erőteljesebben nyög.)*

HARCIA DIÁK *(a tanárnőhöz)* Maradjon már nyugton!

ÖNGYILKOS KATONA Feltartott kezekkel jöjjön elő! Figyelmeztettem! Ha nem jön elő, gondolkodás nélkül lelőhetem! Már betartottam minden protokollt és nemzetközi előírást! Utoljára szólok...

HARCIA DIÁK Lőjön már, nehogy gyorsabb legyen nálunk! *(Sírdogálás hallatszik a szekrényből.)*

SZERELMES DIÁK Mintha...

ÖNGYILKOS KATONA Igen, igen... Ősrégi trükk! Meg akarja lágyítani a szívünket! Össze szeretne zavarni! De mi átlátunk a szitán, ugye? *(A harcias diákhoz)* Fiam, most bebizonyíthatja, hogy valóban katona! Itt a karabélyom, lőj a szekrényre! Tudod használni?

HARCIA DIÁK *(tétován)* Igenis... *(Átveszi a fegyvert, próbálja elsütni, de nem sikerül)* Beragadt a závar...

ÖNGYILKOS KATONA Ejnye, ejnye... *(Kibiztosítja a puskát)* Most már menni fog. Tűz! *(A diák reflexszerűen tüzel, a szekrény ajtaja kinyílik, s ki-*

dől belőle a gyermek. *A lövések alatt a tanárnő folyamatosan nyög*) Húha!
A nyavalyások! Már gyermekeket küldenek ránk!
HARCIA DIÁK Vagy bérenc pigmeusokat!
ÖNGYILKOS KATONA Nézd meg, hogy él-e még?
HARCIA DIÁK *(odamegy a gyermekhez, majd döbbenet rogyik mellé)* De hiszen... Ő... az én kisöcsém! Öcsi... *(Ráborul.)*
ÖNGYILKOS KATONA Szóval az öcséd volt... Akkor őt kereshettem az előbb.
Sajnálom, ilyen a háború. Így is, úgy is büntetést érdemelt volna... Ha nem lett volna ilyen gyáva... Ha korábban előjött volna.
HARCIA DIÁK Túl sok a „ha”...
ÖNGYILKOS KATONA Tipikus járulékos veszteség.
HARCIA DIÁK De ő az öcsém... *(A katona felé fordítja a fegyvert.)*
ÖNGYILKOS KATONA A tanárnő a hibás. Ő zavart így össze minket! Biztosan mindent előre eltervezett. Ő rejtette el az öcsédet, hogy káoszt teremtsen. Jellegzetes kémreakció! Azt remélte, hogy majd kétségbeesésünkben egymásra fogunk lövöldözni! De téved, mert erős a hitünk, ugye, fiam? Ugye?!
HARCIA DIÁK Az öcsém...
ÖNGYILKOS KATONA Áldozatokat kell hoznunk a haza oltárán. És te a legnagyobb áldozatot hoztad. Bebizonyítottad, hogy igazi hazafi vagy, mert az öcsédet adtad a népért és a végső győzelemért! Jól vizsgáztál, gyerek! Mellesleg, nem kis erőfeszítésedbe kerülhetett, hogy álld a sarat a reakcionista, diverzionista propagandával szemben, amivel az állítólagos tanárnő próbált megbolondítani! Agyafúrt nőszemély!
HARCIA DIÁK *(a tanárnőhöz)* Utálom, tanárnő! Maga miatt veszítettem el az öcsémet! Ez vért kíván!
ÖNGYILKOS KATONA Vért kíván!
HARCIA DIÁK Végezzük ki!
ÖNGYILKOS KATONA Előtte ki kéne hallgatni. Biztos fontos információkat tud az ellenségről.
HARCIA DIÁK Jó. Gyorsan essünk túl rajta, azután végezzük ki!
ÖNGYILKOS KATONA Ahhoz mi nem értünk. Mivel úgy fest, hogy a tanárnő szuperügynök, képtelenek volnánk megtörni. Bízunk az illetékesekre, ők majd kezelésbe veszik! Irány a parancsnokság!
HARCIA DIÁK S velük mi lesz?
ÖNGYILKOS KATONA Az a leglényegesebb, hogy téged minél előbb állományba vegyünk! A tanárnőért meg ezekért küldünk valakit a parancsnokságról. Úgysem szaladnak sehova.

HARCIA DIÁK Nem is. Jól megkötöztem őket. Az ajtót is rájuk zárom.
Induljunk!

ÖNGYILKOS KATONA *(elővesz egy hosszú csontot az övéből)* De előbb ezt meg kell csókolnod!

HARCIA DIÁK Mi ez?

ÖNGYILKOS KATONA Egy szent, ősi harcosunk csontja. Kérdemelted! *(Megcsókolja a csontot)* Mint mindenki, aki nagy dolgot tett a hazájáért. Ha megcsókolod, beléd száll őseink ereje! Legyőzhetetlennek érzed majd magad, és az ellenséggel kíméletlen leszel!

HARCIA DIÁK *(megcsókolja)* Már is szomjazom a vért!

ÖNGYILKOS KATONA Jól teszed! Indulhatunk!

HARCIA DIÁK *(a megkötözöttekhez)* Nektek úgyis annyi! *(A katonához)* Győzelem!

ÖNGYILKOS KATONA Győzelem! *(Mindketten el.)*

SZERELMES DIÁK Elmentek!

DIÁKLÁNY De nemsokára visszajönnek!

SZERELMES DIÁK Mit tegyünk?

DIÁKLÁNY Szökjünk meg! Húzódjunk közelebb a tanárnőhöz, és próbáljuk meg kivenni a szájából a gránátot.

SZERELMES DIÁK És aztán?

DIÁKLÁNY Aztán meglátjuk... *(Odacsúsznak a tanárnőhöz, és a szerelmes diák kirántja a tanárnő szájából a gránátot)* Óvatosan! Sikerült! Addig tartsd, amíg valahogy ki nem szabadítjuk a kezünket!

SZERELMES DIÁK *(bólogat)* Ühüm...

TANÁRNŐ Köszönöm. Szerencsétlen kisfiú.

DIÁKLÁNY Hogy került ide?

TANÁRNŐ Én rejtettem el, amikor az udvarról bemenekült ide. Ha tudtam volna, hogy ez lesz a vége... Próbáltam elmondani, de nem sikerült... S így megöltem... Szegény kis ártatlan... Megöltem.

DIÁKLÁNY A tanárnő csak jót akart. Ne hibáztassa magát.

TANÁRNŐ Köröttünk a halottak egyre sokasodnak. Én meg csak élek tovább. Miért? Miért?

DIÁKLÁNY Mert küldetése van.

TANÁRNŐ Szép kis küldetés... Látni, hogyan torzulunk állattá, vagy hogyan válunk semmivé.

DIÁKLÁNY Meg arra emlékezni, hogy milyen is volt békében élni...

SZERELMES DIÁK M-m-m...

TANÁRNŐ Egy kis türelmet, fiam. *(Odamegy a diákhoz, és a hátrakötözött kezével kiszedi a gránátot, majd leteszi az asztalra.)*

SZERELMES DIÁK Majdnem elharaptam. A szíjat, a szíjat oldozza ki! *(A tanárnő megpróbálja kioldozni a kezüket)* A csatját próbálja!

TANÁRNŐ Túl szoros. Nem megy.

SZERELMES DIÁK Akkor majd mi a tanárnőjét. *(Sikertelenül babrál.)*

DIÁKLÁNY Hagyd, majd én. *(Rángatja a kötést)* Túl szoros... Próbáljuk meg ketten. *(A fiú meg a lány közösen húzzák a tanárnő szíját)* Még egy kicsit...

SZERELMES DIÁK Ha egyszer vége lesz ennek az egésznek, akkor mindent leírok. Mindent, ami itt történik és történt évszázadok óta. És majd a szerelmünket is leírom... Verses formában.

DIÁKLÁNY Előbb arra koncentrálj, hogy jussunk ki... Húzd erősen!

TANÁRNŐ Hagyjátok abba, nem fog menni. Hiábavaló minden.

DIÁKLÁNY Mindjárt sikerül. *(Erősen megrántják a szíjat, és mindnyájan a földre esnek.)*

SZERELMES DIÁK Engedett?

TANÁRNŐ Nem, ugyanolyan szoros. Inkább próbáljátok lábbal kirúgni az ablakot. *(A fiú hátának támaszkodva a lány belerúg az ablak deszkáiba, de sikertelenül.)*

DIÁKLÁNY Próbáld meg te! *(Helyet cserélnek, és a fiú próbálkozik)* A nyavalyába!

SZERELMES DIÁK Jól odaszegezték. *(A földre roskadnak.)*

DIÁKLÁNY Itt fogunk pusztulni.

SZERELMES DIÁK Legalább foghatom a kezed.

TANÁRNŐ Még nincs minden veszve. Ha értünk jönnek, én rájuk vetem magam, és ti elmenekültök.

SZERELMES DIÁK Nem. A tanárnő is velünk fog jönni! A kézigránáttal ki-robbantjuk az ablakot!

DIÁKLÁNY Kész örültség!

TANÁRNŐ De beválhat. Húzódjunk be a padok alá.

SZERELMES DIÁK Tanárnő, fedezékbe!

DIÁKLÁNY Hogy hajítjuk el?

SZERELMES DIÁK Kéz a kézben, mint az igazi szerelmesek.

TANÁRNŐ Hagyjátok rám. Ti bújjatok el! *(Hátrakötött kézzel dobna el a gránátot, de rájön, hogy reménytelen.)*

SZERELMES DIÁK A kötőtűk!

TANÁRNŐ Micsodák? Tényleg, hogy ez eddig hogy nem jutott az eszembe? *(Leteszi a gránátot, és felkapja a kötőtűt)* Piszkáljátok a szíj csatját, most menni fog! *(A diákok nagy nehezen átveszik a kötőtűt.)*

DIÁKLÁNY *(a fiúhoz)* Nehogy megszúrd a tanárnőt!

SZERELMES DIÁK Ígérem, gyöngéd leszek, mintha téged simogatnálak. Te majd a szíjat húzzad!

DIÁKLÁNY Rendben! *(Kioldják a kötést)* Na végre!

TANÁRNŐ Köszönöm, most én jövök. *(Kiszabadítja a diákokat.)*

SZERELMES DIÁK *(megmarkolja a gránátot)* Én célzok a legjobban. Húzódjunk minél távolabb! *(Bebújnak megint a pad alá, és a fedezékből a diák megcélozza az ablakot. A gránát lepattan, és megint nem robban fel)*
A fenébe!

TANÁRNŐ Ne moccanjon senki, még várjunk egy kicsit.

DIÁKLÁNY Semmi.

SZERELMES DIÁK Selejtes darab.

TANÁRNŐ Ha nem lenne selejtes, lehet, rég meghaltunk volna.

DIÁKLÁNY Mikor ide bedobták, nem volt kibiztosítva. Te kibiztosítottad?

SZERELMES DIÁK Itt van a szeg a kezemben.

DIÁKLÁNY Akkor gyárilag hibás volt.

TANÁRNŐ Gyárilag.

DIÁKLÁNY Az ajtó!

SZERELMES DIÁK Hát persze! *(Odarohan az ajtóhoz, próbálgatja, de mindhiába)* Túl egyszerű lett volna... *(Beül a padba és töpreng. Szünet)* Tudod mit?

DIÁKLÁNY Mit?

SZERELMES DIÁK Menjünk ki.

DIÁKLÁNY Ezen töröm a fejem én is.

SZERELMES DIÁK Nem úgy értettem. Ha kiszabadulunk innen, menjünk ki végleg.

DIÁKLÁNY Hagyjuk itt az országot, és vándoroljunk ki?

SZERELMES DIÁK Igen. Egy távoli vidékre, ahol békesség honol. Itt nincs jövőnk.

DIÁKLÁNY Csak fogaskerekei vagyunk a hadigépezetnek...

SZERELMES DIÁK Két lehetőség áll előttünk: vagy dicsőségben elesünk a fronton, vagy gyáván lapítunk. Én egyiket sem szeretném. Inkább nap-hosszat sétálnék veled egy árnyas erdőben, ahol nincsenek aknák és nincsenek tetemek.

DIÁKLÁNY Ott kint normálisan továbbtanulhatnék, vagy normálisan munkát vállalhatnék, mint minden normális ember.

SZERELMES DIÁK S normálisan szeretkezhethetnék...

DIÁKLÁNY De mi lesz a családjainkkal?

SZERELMES DIÁK Ők is jöhetnek velünk... Már akik megmaradtak.

DIÁKLÁNY Ha mind elmegyünk, egyáltalán marad itt valaki?

TANÁRNÓ Én maradok...

DIÁKLÁNY De mihez kezd? Itt nincs jövője, mert megölik. És haza, a folyón túlra sem mehet. Nem hiszem, hogy befogadnák, mert már ide tartozik.

TANÁRNÓ Éppen ezért mégis maradok. És várom a sorom.

DIÁKLÁNY Én élni akarok... Félelem nélkül.

TANÁRNÓ Igazad van. Soha nem lehet tudni, mikor kopogtat az ajtónkon a halál. *(Nyikorogva kinyílik az ajtó. Mögötte nem áll senki.)*

DIÁKLÁNY Nézd csak!

SZERELMES DIÁK De hogyan? Az előbb még be volt zárva! Biztosan a légnyomás.

DIÁKLÁNY Milyen légnyomás?

VÖRÖSRUHÁS *(felbukkan az ajtóban, piros egyenruháján magas beosztásra utaló kitüntetések és rangjelzések)* Zavarok?

TANÁRNÓ Nem, dehogy. Ellenkezőleg... Hát mégis eljött?

VÖRÖSRUHÁS Igen, eljöttem.

TANÁRNÓ *(határozottan)* Végre! Engem vihet, de a gyerekeket hagyja békén.

VÖRÖSRUHÁS Téved, hölgyem...

TANÁRNÓ Ne, a gyerekeket ne!

VÖRÖSRUHÁS Nyugodjon meg! Nem viszek senkit sehova. Egyelőre.

TANÁRNÓ Hogyan?...

VÖRÖSRUHÁS Önök mától fogva szabadok.

SZERELMES DIÁK Hurrá! Maga békefenntartó?

VÖRÖSRUHÁS Igen, úgy is lehet mondani...

TANÁRNÓ És mégis... Miért? Régóta várok erre a pillanatra, de most nagyon meglepett...

VÖRÖSRUHÁS A legfelsőbb szintekről érkezett a parancs. Egyszerűen elgünk lett. Pedig higgye el, eleinte élvezték. De már nem eléggé vicces. Lefagyott rólunk a mosoly. Teljesen elleptek minket, és ezért kicsit kényelmetlenné vált a helyzet.

TANÁRNÓ Kényelmetlenné?

VÖRÖSRUHÁS Nem bírom a sok túlórát. Arra a következtetésre jutottunk, hogy csökkenteni kell a ténykedésemet. Egyszerűen túl sokan lettünk. Nem tudunk többet befogadni.

SZERELMES DIÁK És azokkal mi lesz, akiket nem tudnak befogadni?

VÖRÖSRUHÁS *(odamegy a katonához)* Akit nem tudunk befogadni, hát nem tudunk befogadni... *(Mefogja a katona vállát)* Igaz, közlegény?!

DIÁKLÁNY De valamit tenni kell!

VÖRÖSRUHÁS *(okvetetlenkedve)* Tenni kell, tenni kell. *(A kisfiúhoz közelít)* Persze hogy tenni kell! Akit nem tudunk befogadni, azt kitoloncoljuk, gyermekem! *(Finoman megrugdossa a kis halottat.)*

DIÁKLÁNY Az utóbbi időben rengetegen kivándoroltak. Azt mondják, ami rájuk vár, az maga a paradicsom.

VÖRÖSRUHÁS Sokan azt hiszik, hogy a paradicsomba jutottak, pedig csak a pokol vár rájuk. De már itt is, ott is minden hely betelt. Ezért túl erős a zaj, és nagyon zavarja a legfelsőbb szinteket. Meg én is belefáradtam.

SZERELMES DIÁK Maga végig itt volt?

VÖRÖSRUHÁS Igen, végig.

DIÁKLÁNY Akkor hogy nem vettük észre ebben a rikító mundérban?

VÖRÖSRUHÁS Mert mire észrevesznek, rég késő...

DIÁKLÁNY És a többiek?

VÖRÖSRUHÁS Csak én vagyok... Egyedül.

DIÁKLÁNY Nem is értem, hogy egy ilyen nagy világszervezet miért is küldött csupán egy embert ide. És csodálkozunk, hogy nem tudta rendszeren végezni a munkáját.

VÖRÖSRUHÁS Elnézést, kikérem magamnak, a munkámat igenis, jól végeztem. De ami sok, az sok! Most aztán mindenki menjen a szeme világába, amíg meg nem gondolom magam! Vagy amíg a legfelsőbb szinteken meg nem gondolják magukat! *(Mérgesen kidobja a gránátot az ablak egyik részén. Óriásit robban a távolban)* Bocsánat, szakmai ártalom... Ígérem, többet ilyet nem teszek, és maguk se tegyenek. Én most egy kis időre a jól megérdemelt szabadságomra vonulok. Addig is használják ki, szaporodjanak és sokasodjanak, állítsák vissza a demográfiai egyensúlyt. Hölgyeim és uraim, viszontlátásra! *(El.)*

DIÁKLÁNY Viszontlátásra.

SZERELMES DIÁK És köszönjük!

TANÁRNŐ Akkor lássalak, mikor a hátam közepét!

DIÁKLÁNY Mégis, ki volt?

TANÁRNŐ Jobb, ha nem tudod, gyermekem.

SZERELMES DIÁK Visszajön?

TANÁRNŐ Vissza...

DIÁKLÁNY Úgy tűnt az előbb, mintha nagyon várta volna, most pedig...

TANÁRNŐ Soha nem könnyű vele találkozni.

SZERELMES DIÁK Enyhén szarkasztikus volt a beszédmodora.

DIÁKLÁNY És milyen nagyképű! Mint aki élet-halál kérdésekről dönt.

SZERELMES DIÁK Nagyon magas rangú tiszt lehetett.

TANÁRNŐ Az. Magas rangú...

DIÁKLÁNY A múltban is találkozott vele?

TANÁRNŐ Találkoztam.

DIÁKLÁNY Csak nem egy hódolója volt? Ejsze azt a sálat is neki köti.

SZERELMES DIÁK De izgi! Tessék elmesélni, hogyan találkoztak először.

Olyan romantikus...

TANÁRNŐ A folyóban, de...

SZERELMES DIÁK *(vigyorogva)* Szóval más is ki szerette volna menteni.
(Kopácsolás hallatszik az ablak felől.)

DIÁKLÁNY Mi történik? Már megint mi történik? *(Lekerülnek az ablakról a deszkák, és bemászik két kék sisakos békefenntartó.)*

I. BÉKEFENNTARTÓ Ne féljenek, mindenki nyugodjon meg, barátok vagyunk.

II. BÉKEFENNTARTÓ Jól vannak? Senki sem sérült meg? Sebesültek?

TANÁRNŐ Nem sebesült meg senki. Viszont a gyermek meg a katona... halottak.

I. BÉKEFENNTARTÓ Intézkedünk.

SZERELMES DIÁK A felettese már itt járt. Ő szabadított ki minket.

I. BÉKEFENNTARTÓ A felettesem?

DIÁKLÁNY Egy tábornok vagy generális.

SZERELMES DIÁK Csak egyedül jött. Nehezteltünk is, miért késik az erősítés.

DIÁKLÁNY Vörös egyenruhát visel, nem ismerik?

II. BÉKEFENNTARTÓ Vörös egyenruhát? Nálunk mindenki kéket visel... Még a tisztek is.

SZERELMES DIÁK S határozottan kijelentette, hogy nem visz el senkit.

I. BÉKEFENNTARTÓ Aha, értem már. Áruhás embercsempész. Találkoztunk már ilyenekkel.

II. BÉKEFENNTARTÓ Bizony, bizony, veszedelmes fajta! A konfliktuszónák sakáljai!

- I. BÉKEFENNTARTÓ Magas rangú tisztnek adják ki magukat, hogy elnyerjék a szerencsétlen menekülők bizalmát. Elszedik a pénzüket, és isten tudja, hova szállítják őket.
- II. BÉKEFENNTARTÓ Tudta, hogy jövünk, és egyedül akart olajra lépni. A gazember!
- I. BÉKEFENNTARTÓ Akkor intézkedjünk. *(Letérdel a katonához.)* Lássuk a dögcéduláját...
- Te, ez mintha élne! *(A katona halkan nyög.)* Határozottan él!
- II. BÉKEFENNTARTÓ *(nézi a gyermeket)* Ő is él. A gyermek is!
- I. BÉKEFENNTARTÓ Hívj szanitécet!
- II. BÉKEFENNTARTÓ Szanitéc! Szanitéc!
(Függöny)